

Група Світового банку працює з міжнародними партнерами та разом допомагають Уряду України підтримувати надання державних послуг. Станом на 2 квітня 2023 року Світовий банк мобілізував понад 23 млрд дол. США екстреного фінансування, щоб допомогти пом'якшити масштабні людські та економічні наслідки війни.[2]

Таким чином можемо зробити висновок, що соціально-економічна підтримка відіграє ключову ролі у відновленні повоєнної України, адже вона створює сприятливе середовище для сталого розвитку країни, покращення благополуччя громадян, забезпечення соціальної справедливості та зменшення соціальних нерівностей. Це все може допомогти країні зміцнювати свою соціальну та економічну стабільність, просуватися вперед і досягати своїх стратегічних цілей, включаючи євроінтеграцію.

Список використаних джерел

1. Проект Плану відновлення України, Матеріали робочої групи «Аудиту збитків, понесених внаслідок війни» / Національна рада з відновлення України від наслідків війни – URL: <https://www.kmu.gov.ua/storage/app/sites/1/recoveryrada/ua/audit-of-war-damage.pdf>

2. Світовий Банк, Підтримка України під час війни - URL: <https://www.worldbank.org/uk/country/ukraine/brief/peace>

УДК 332.14(477):339.924

Міняйленко І.В., к.е.н., доцент; Черкас М.Ю., Богдан Б., магістранти
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

РЕГІОНАЛЬНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Регіональна політика сучасної України формується і реалізується з огляду на поточну макроекономічну ситуацію в країні та перспективи регіонального розвитку. Соціально-економічний стан країни зумовлює проведення обмежувальних заходів щодо фінансування потреб регіонів, а прагнення регіонів до отримання більшої кількості фінансових ресурсів для забезпечення нагальних потреб посилює необхідність активації ними власних джерел розвитку та залучення інших, позабюджетних ресурсів. Ресурсна складова стає домінуючою у сучасній регіональній політиці – і це повністю відповідає як проголошеним цілям державної регіональної політики в Україні, так і напрямкам розвитку, визначеним для країн ЄС. Однак реформування системи регіонального розвитку неможливе без розвитку інституційної складової, без зміни формату відносин «центр-регіони». У такому взаємозв'язку – фінансових і матеріальних чинників, з одного боку, та інституційного оформлення регіональних трансформацій, з іншого, відбувається переформатування регіональної політики в Україні на сучасному етапі.

Основи здійснення та принципи державної регіональної політики унормовані у Державній стратегії регіонального розвитку. У ній проголошено інтегрований підхід до формування та реалізації державної регіональної політики, який передбачає поєднання трьох складових регіональної політики: галузево-секторальної, територіально-просторової, управлінської. Такий підхід дозволяє комплексно оцінити реалії соціально-економічного стану кожного регіону та виробити бачення їх перспективного розвитку, механізми розкриття внутрішніх резервів, інструменти побудови господарського комплексу, що стабільно розвивається.

У нормативних документах ЄС, зокрема у «Порядку денному для Європейського Союзу у регіональному розрізі» (Territorial Agenda 2020) вказано, що необхідно забезпечити гідну відповідь на виклики, які створені світовими структурними змінами, спричиненими економічною кризою, зростаючою незалежністю регіонів ЄС, демографічними і соціальними змінами, різномірним впливом змін клімату та довкілля, енергетичним забезпеченням,

зменшенням біологічної різноманітності, мінливістю природної, ландшафтної та культурної спадщини. Тому з метою гідного протистояння названим викликам сформовано такі пріоритети у територіальному розрізі: забезпечення поліцентричного і збалансованого регіонального розвитку; підтримка інтегрованого розвитку міст, сільських та особливих/спеціальних територій; підтримка інтеграції транскордонних та транснаціональних функціональних макрорегіонів; забезпечення світової конкурентоспроможності регіонів, яка базується на міцних регіональних економіках; покращення рівня сполучення та зв'язків між регіонами для окремих мешканців, громад, підприємств; управління екологічними, ландшафтними і культурними ресурсами регіонів.

Кореляція цілей розвитку регіонів (територій) для ЄС та України очевидна. Так, галузево-секторальна складова регіональної політики України означає проведення оптимізації та диверсифікації структури економіки країни, забезпечення ефективної спеціалізації регіонів з пріоритетним використанням власного ресурсного потенціалу і на цій основі – зміцнення конкурентоспроможності регіонів. Ефективне використання конкурентних переваг регіонів передбачає створення у регіонах оптимальних умов, які надавали б їм можливість розкрити свій потенціал – ресурсний та виробничий – на основі поглибленої спеціалізації регіональної економіки. Завдяки цьому регіон стає конкурентоспроможним – тобто здатним досягати визначених цілей розвитку, більш ефективно, ніж інші регіони, конкурувати за ресурси та мати вищі показники розвитку у певних секторах економічної діяльності. Конкурентоспроможний регіон стає сприйнятливим до інновацій, застосовує енергоощадні технології, виробництво у ньому не завдає значних збитків довкіллю; у такому регіоні створені умови для розвитку традиційних сільських і міських поселень.

Список використаних джерел

1. Україна – ЄС: проблеми інтеграції. URL: <http://gazeta.dt.ua/international/ukrayina-yes-problemi-integraciyi-html>

УДК: 330

Міняйленко І.В., к.е.н доцент; Чорновол Н. С., Щур-Дунець О.І., студенти
*Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)*

ПЕРСПЕКТИВИ ДОСЯГНЕННЯ ЦІЛЕЙ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ В ЕКОНОМІЦІ УКРАЇНИ У КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Досліджено роль цілей сталого розвитку (ЦСР) Європейського Союзу у розвитку національної економіки України та розглянуто перспективи досягнення цих цілей у контексті євроінтеграції.

Цілі сталого розвитку (ЦСР) – це набір глобальних цілей, які були прийняті у 2015 році на Загальній Асамблеї Організації Об'єднаних Націй у рамках «Порядку денного 2030». Дані цілі спрямовані на вирішення найважливіших соціальних, економічних та екологічних проблем, з якими стикається світове співтовариство, і на досягнення сталого розвитку у всіх його аспектах [1].

Цілі сталого розвитку включають 17 окремих цілей, таких як подолання бідності, боротьба з голодом, забезпечення доступної та якісної освіти, досягнення гендерної рівності, забезпечення доступу до чистої води та забезпечення належних санітарних умов, збереження екосистем та біорізноманіття, зменшення нерівності, створення сталої енергетики та багато інших. ЦСР є взаємопов'язаними і враховують соціальні, економічні та екологічні аспекти розвитку. Вони визнають необхідність балансу між економічним зростанням, соціальною справедливістю та екологічним збереженням, забезпечуючи здатність майбутніх поколінь задовольняти свої потреби.